

Ὁ ἀποβαλὼν τὴν βαφήν του καὶ ἀποκτήσας ἄλλην : Ἐβούτ-τησεν τὸ δέριν του μέσα ἔς τὸ νερόν τὸ κοχλαστόν τὸ ἐγένην ἀλλόβαφος.

άλ-λογκομ-μαίν ἐπίρρ. Σύμ.

Ἐκ τῆς ἀορίστου ἀντων. ἄλλος καὶ τοῦ οὐσ. κομ-μαίτι.

1) Πρὸ μικροῦ, πρὸ ὀλίγου : Ἀλ-λογκομ-μαίν ἔφνε.

2) Παρὰ μικρόν, παρ' ὀλίγον : Ἀλ-λογκομ-μαίν νὰ πετάξῃς κάτω (πετάξῃς = πέσης). 3) Μικρόν ἔτι, ὀλίγον ἀκόμη : Ἀλ-λογκομ-μαίν θέλουν ν' ἀνηβοῦν τὰ ψωμά.

ἀλλόγνωμος ἐπίθ. Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ.) κ. ἄ.

Ἐκ τῆς ἀορίστου ἀντων. ἄλλος καὶ τοῦ οὐσ. γνώμη.

1) Ὁ ἄλλην γνώμην ἔχων, ὁ διχογνωμῶν ἔνθ' ἄν. : Ἐκεῖνος ἀλλόγνωμος ἔν' Χαλδ. 2) Ἰδιότροπος, παρὰ-ξενος Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.)

ἀλλοεμένος ἐπίθ. Καππ. (Συνασσ.)

Ἐκ τῆς ἀορίστου ἀντων. ἄλλος (διάβολος) κατὰ τὸ διαβόλεμένος.

Ἀθλιος, διεφθαρμένος ἠθικῶς : Χήρα ψεχνομέν' καὶ ἀλλοεμέν' (ψεχνομέν' = εταίρα).

ἀλλόθρησκος ἐπίθ. σύνηθ. ἀλλόθρησκους βόρρ. ιδιώμ.

Ἐκ τῆς ἀορίστου ἀντων. ἄλλος καὶ τοῦ οὐσ. θρησκεία.

Ὁ ἀνήκων εἰς ἄλλην θρησκείαν ἢ δόγμα, ὁ μὴ Χριστιανὸς ἢ ὁ μὴ ὀρθόδοξος ἔνθ' ἄν. : Ἄσμ.

Μὴν τύχη κ' εἶναι ἀλλόθρησκος | ἐκεῖνος ὁ παλαιοφρονεῖς (μοιρολ.) Πελοπν. (Μάν.)

ἀλλοιμονάκι ἐπιφών. Μεγίστ.

Ἐκ τοῦ ἐπιφών. ἀλλοίμονο ὡς τύπ. ὑποκοριστικός.

Ἀλλοίμονον, φεῦ ! : Ἄσμ.

Ἀλλοίμονο καὶ πάλ' ἄλλοι καὶ πάλ' ἀλλοιμονάκι, νὰ μ' ἔλειπεν τ' ἀλλοίμονον, θενά μ' οὐνα γεράκι !

Ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀλλοιμονάκις ἐπών. ἄγν. τόπ.

ἀλλοίμονο ἐπιφών. κοιν. ἀλλοίμονον κοιν. ἀλλοί-μουνου βόρρ. ιδιώμ. ἀγλοίμονο Κρήτ. ἀγλοίμονον Κεφαλλ. Λευκ. ἀλλοι-μονὸ Ἀνδρ. ἀλλοίμονο Κρήτ. ἀλλοίμονος Κρήτ. ἀλλοίμονος ΝΠολίτ. Ἐκλογ. 172 ἀλλοί-μονὸς Σῦρ. ἀλλ'μ'ονος Πάρ. (Λεῦκ.) ἀλλοίσμονο Κρήτ. ἀλλοί-σμονος Κρήτ. ἀλλοίμονα Κεφαλλ. ἀγλοίμανος Κεφαλλ. ἀλλοίμονι Ἀμοργ. Σύμ. ἀλλοίονον Ἰκαρ. ἰεῖμονο Ἡπ. ἀλλοὶ σύνηθ. καὶ Πόντ. (Οἶν. Ὀφ.) ἀλλοὶ Τσακων. ἀλλοῖν Καππ. ἀλλοὶ Μακεδ. Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ.) ἀγίλ-λοι Πόντ. ἀγλοὶ Κεφαλλ. Μακεδ. (Βελβ.) ἀχλοὶ Κεφαλλ. ἀλλοῖς πολλαχ. ἀλλ'νοὶ Μακεδ. (Γκιουβ.) ὠλλοὶ Κάλυμν. Ρόδ. ὠλλοῖς Κάλυμν. Κῶς Ρόδ. Σύμ. ὠλλοῖς Σύμ. ὠλλ' Πόντ. (Ὀφ.) ἀλλοῖα πολλαχ. ἀγλοῖα Ἰθάκ. Κεφαλλ. ἀλλοῖα Ἡπ. Θεσσ. κ. ἄ. ἀλλ' Λευκ. ἰλοὶ Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.) ναλλοὶ Πόντ. (Κρώμν. Ὀφ. Τραπ. Χαλδ.) ναῖλλοι Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀλλ' οἶμοι. Ὁ ΝΠολίτ. ἐν Byz. Zeitsch. 7 (1898) 158 καὶ Παροιμ. 1,503 ἐκ τοῦ ἡλί ἡλί !

ὑστάτης κραυγῆς τοῦ Ἰησοῦ (Ματθ. Εὐαγγ. 27,46) μετὰ τοῦ προτασσομένου ἐπιφών. ἄ ! Οἱ τύπ. ἀλλοὶ καὶ ἀιλλοὶ καὶ μεσν. Πβ. ΝΠολίτ. Παροιμ. 1,11 καὶ 12. Ἐπίσης καὶ ὁ τύπ. ἀιλλοίμονο μεσν. Τὸς τοῦ ἀλλοῖς προῆλ-θεν ἐκ συνεκφ., οἶον ἀλλοὶ ἔς τὸν... καὶ περαιτέρω ἐκ κακοῦ χωρισμοῦ ἀλλοῖς τὸν. Ὁμοίως ἐκ συνεκφ. τὸν τῶν τύπ. ναλλοὶ καὶ ναῖλλοὶ καὶ τὸ α εἰς τὸν τύπ. ἀλλοῖα, ὡς ἀλλοὶ ἀπὸ ἐμένα καὶ περαιτέρω ἀλλοῖα πὸ μένα. Τὸ ὠλλοὶ κατ' ἐπίδρασιν τοῦ ἐπιφών. ὦ !

Ἐκφράζονται δι' αὐτοῦ 1) Σχετλιασμός ὡς διὰ τῶν ἀρχ. οἶμοι, φεῦ κοιν. καὶ Καππ. Πόντ. (Κερασ. Κρώμν. Οἶν. Ὀφ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.) Τσακων. : Ἀλλοίμονό μου-σου κττ. ἢ ἀλλοίμονο ἔς ἐμένα - ἔς ἐσένα ! κττ. Οὐαὶ καὶ ἀλλοί-μονον ! Ἀλλοίμονο καὶ τρεῖς ἀλλοίμονο ! Ἀλλοίμονό σου, ἂν τὸ ξανακάνῃς ! κοιν. Ἀλλοὶ καὶ τρεῖς ἀλλοὶ ! σύνηθ. Ναῖλλοι ἐμέν ! Χαλδ. Ἀγλοῖα ἔς ἐσένανε ! Κεφαλλ. Ἀλλοὶ ἔς σὴ μοῖρα σου ! Οἶν. Ἀλλοὶ ἀπὸ ἐμέ ! Πελοπν. (Ἀρκαδ.) Ἀλλοὶ ἀπὸ τ' ἱμένα ! Ἡπ. Ἀλλοὶ, κακὸ ποῦ ἔπαθα ! Κρήτ. Ἀλλοὶ ποῦ κ' ἔδει ! (ποῦ δὲν ἔχει !) Οἶν. Ὠλλοῖς του ποῦ τοῦ βγῇ ! (ἐνν. τὸ κακὸν ὄνομά του) Σύμ. Ὠ ἀλλοὶ ! Ὀφ. Ἀλλοὶ ποῦ νὰ τὴν πάθῃ ! (ἀλλοίμονον εἰς τὸν συμφορὰν παθόντα !) Ἡπ. Ἀλλοὶ ὅποιος μπλέξῃ ! (ἀλλ. εἰς τὸν ἐμπλακέντα εἰς δυσχερείας) Ἀθῆν. Ἀλλοὶ μ' τί ἔπαθα ! Πελοπν. (Λακων.) Ἀλλοὶ, εἰδὰ πᾶθα ! Κύθν. Ἀλλοὶ, εἰδὰ νὰ κάνω ! αὐτόθ. || Φρ. Ναλλοὶ ντ' ἐκάες ! (ἀλλ. ποῦ ἐκάης, ποῦ κατεστράφης, ἦτοι πρόσεχε νὰ μὴ σὲ πάρῃ ὁ διάβολος !) Ὀφ. Ἐπαθι τὸν ἀλλοίμουνον ! (ὑπέφερε πολὺ) Στερελλ. (Ἀρτοτ.) || Γνωμ. Ἀλλοῖα σὰν δὲν ἔχῃ νύχια νὰ ξυστῇ καὶ πόδια γὰ νὰ δράμῃ ! Σκόπ.

Ἀλλοὶ ὅπου κ' ἐκράτεσεν βολόνιν μὲ τὸ ράμμαν !

(ἐπὶ τῆς χρησιμότητος τῆς ραπτικῆς) Κερασ.

Ἀγλοῖα ὄχ' τὸν κρίνουν δεκοχτῶ καὶ δὲν τὸν κρίνει ὁ νοῦς του ! (ὄχ' = ὅπου) Κεφαλλ. || Ἄσμ.

Ἀλλοίμονο καὶ πάλ' ἄλλοι, | πῶς δὲν ραῖζω σὰν γγαλί ! Κυκλ.

Ἀλλοίμονος, τὰ πράματα ἔς τὸν κόσμον πῶς περνοῦνε, ἄλλοι μερῶνουν τὰ πουλλὰ καὶ ἄλλοι τὰ κυνηγοῦνε !

ΝΠολίτ. ἔνθ' ἄν.

Ναῖλλοι ἐμέν, ναῖλλοι ἐσέν, ναῖλλοι τοὶ δύο ἐντάμαν !

(τοὶ δύο ἐντάμαν = τοὺς δύο μαζί) Χαλδ.

Ναῖλλοι ἐμέν καὶ βάι ἐμέν, ἐνέκεσε μ' ὁ Χάρων !

Κερασ.

Ναῖλλοι ἐμᾶς καὶ βάι ἐμᾶς, τὴν Πόλ' οἱ Τοῦρκ' ἐπῆραν, ἐλλάεν τὸ βασιλοσκάμν', ἐχάθεν ἀφεντία !

(ἄλλαξεν ὁ βασιλικὸς θρόνος, ἐχάθη ἢ ἐξουσία) Τραπ.

Ἐλαμνε με τ' ἀλλοίμονον τὸ εἶχα τῶαί μ' ἰδέαν, ὅτι πῶς δὲν θὰ μοῦ γινῇ κισμέτιν τούτ' ἢ νέα

(μὲ ἐβασάνιζε τὸ ἀλλοίμονον κτλ.) Κύπρ. 2) Ἀπορία καὶ ἐκπληξίς Κύθν. : Ἀλλοὶ, ποῖος εἶναι τσεῖνος δά ! Ἀλλοὶ, τί ὁμορφος ποῦ ναι τσεῖνος δά ! 3) Λύπη Κύθν. : Νὰ δῆς, θνατέρα, ἕνα νέο, ἄτζελο ! — Ἀλλοὶ μάννα μου, δὲν εἶδα ! (κρῖμα, μάννα μου, κτλ.) 4) Κλητικὴ προσφώνησις Λευκ. : Ἀλλ' Παναῖα μ' ! Ἀλλ' καλὸτ' ἔχε ! (καλότυχε).

ἀλλοίμονος ἐπίθ. Βιθυν. ἀλλοίμονους Θράκ. (Αἰν.) ἀγλοίμονος Κεφαλλ. ἀγλοίμανος Κεφαλλ. ἀλλοῖος Ἡπ.

Ἐκ τοῦ ἐπιφών. ἀλλοίμονο. Ἡ λ. καὶ μεσν. Πβ. Ἀκολουθ. Σπανοῦ (ἐκδ. ELegrand Biblioth. gr. vulg. 2,34) «ὁ Θεὸς νὰ σὲ καταργήσῃ, ὦ σπανὲ ἀλλοίμονε, ἀθώ-ρετε, ἀκτένιστε !»

1) Ἀλιτήριος Κεφαλλ. 2) Πλεονέκτης Κεφαλλ.
3) Ἀσθενικός τὸ σῶμα, καχεκτικός Βιθυν. Ἦπ. Θράκ.
Αἰν.) Κεφαλλ. : Γνωμ. Παντρέυει' ὁ ἄλλοιός ἀπὸ δαῦτον,
παίρνει τὴν ἄλλοιαν ἀπὸ δαῦτην καὶ ἄλλοιᾶ ἀπὸ τὰ παιδιὰ
τοῦ θὰ κάνουν (ἐπὶ κακοῦ γάμου) Ἦπ.

Ἦ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀλλοίμονος καὶ ὡς ἐπών. Πελοπν.
Μεσσ.)

ἄλλοιῶν ἐπίθ. Κεφαλλ.

Ἐκ τῆς ἀορίστου ἄντων. ἄλλος καὶ τῆς παραγωγικῆς
καταλ. -ινός.

1) Ὁ κατὰ τὴν δοξασίαν τοῦ λαοῦ ὑπὸ τοῦ διαβόλου
ποβαλλόμενος εἰς τὴν λεχῶνα, ὅστις διὰ τοῦτο εἶναι
ελαττωματικός κατὰ τε τὸ σῶμα καὶ τὴν διάνοιαν, δηλαδή
καχεκτικός, βλακώδης, ἐπὶ παιδίον. Πβ. ἄλλαξιμί,
ἄλλαχτός Β 2, ἄλλότριος 3 β. 2) Ζωηρός, ἄτακτος.

ἄλλοιξινος ἐπιφών. Κύθν.

Ἐκ τοῦ ἐπιφών. ἄλλοί, δι' ὃ ἰδ. ἄλλοίμονο, καὶ τοῦ
ἐπιθ. ξινός.

Ἦ λ. δηλωτικὴ κατάρας εἶναι εὐχρηστος μόνον ἐν
ἀντιλαβῇ καὶ λέγεται ἐπιφωνηματικῶς ὡς ἀπάντησις εἰς
τὸν λέγοντα ἄλλοί!

ἄλλοιωτεύω ἀμάρτ. ἄλλοιουτεύου Στερελλ. (Αἰτωλ.
Ἄμφ. Ἀρτοτ.) Μετοχ. ἄλλοιωτεμένος Λεξ. Βλαστ. (λ.
ἄλλιωτεμένος).

Ἐκ τοῦ μεσν. ἐπιθ. ἄλλοιωτός.

Ἀλλοιοῦμαι, μεταβάλλομαι ἐνθ' ἄν. : Ἀλλοιώτιψ' οὐ
κιρός - ἡ μέρα - τοῦ χρώμα - οὐ ἄνθρουπους Ἀρτοτ. Ἀλλοιώ-
τιψιν αὐτὸς οὐ κόσμους (μετεβλήθησαν οἱ χαρακτῆρες τῶν
ἀνθρώπων) Αἰτωλ. Οὐ κακὸς οὐ ἄνθρουπους δὲν ἄλλοιουτεύ'
ποῦτε αὐτόθ. Ἀλλοιουτιμένους ἦρθι αὐτὸς αὐτόθ.

ἄλλοκαλύτερος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἄλλουκαλύτιρους Θεσσ.
Στερελλ. (Λεπεν.)

Ἐκ τῆς ἀορίστου ἄντων. ἄλλος καὶ τοῦ συγκριτικοῦ
ἐπιθ. καλύτερος. Διὰ τὴν σύνθεσιν πβ. καὶ ἄλλομεγα-
λύτερος, ἄλλομικρότερος, ἄλλοχειρότερος.

Πλέον καλύτερος : Εἶνι οὐ ἄλλουκαλύτιρους ἄνθρουπους
ποῦ γνώρ'σα Λεπεν. Σήμερα εἶνι ἡ ἄλλουκαλύτιρη μέρα
αὐτόθ. || Ἄσμ.

Ἔνας φέρνει χίλια φλουριά καὶ ἄλλους πιδακόσια
καὶ ὁ πρὸ ἄλλουκαλύτιρους φέρνει μιὰ ἀρριβῶνα
Θεσσ.

ἄλλοκάνενας ἄντων. ἀόριστος Κύπρ. Θηλ. ἄλλο-
κάμμια Κύπρ.

Ἐκ τῶν ἀορίστων ἄντων. ἄλλος καὶ κἀνένας.

Εἰς προσέτι, εἰς ἀκόμη : Ἀς ἔρτη ἄλλοκάνενας νὰ σηκώ-
σουμεν τὸ γομάριν. Θὰ πάω ἄλλοκάμμιαν φοράν.

ἄλλόκοπος ἐπίθ. Νίσυρ.

Ἐκ τῆς ἀορίστου ἄντων. ἄλλος καὶ τοῦ οὐσ. κοπή.

Ὁ ἄλλης κοπῆς ὢν, παράκοπος, κίβδηλος, εὐτελής,
ἐπὶ ὑφάσματος : Ἀλλόκοπον πρᾶμαν εἶναι (εὐτελής, εὐθηρόν).
Συνών. ψεύτικος.

ἄλλοκοσμίτης ὁ, ἀμάρτ. ἄλλοκοσμίτες Πόντ.(Σάντ.)

Ἐκ τῆς ἀορίστου ἄντων. ἄλλος καὶ τοῦ οὐσ. κόσμος
διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίτης.

ΛΕΞΙΚΟΝ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ

Ὁ ἐξ ἄλλου κόσμου καταγόμενος, ἄλλοδαπός. Συνών.
ἄλλότριος 1, ἐξωμερίτης, ξενομερίτης, ξενοχωρίτης,
ξένος. Πβ. ἄλλοχωριανός.

ἄλλόκοτα ἐπίρρ. Λεξ. Βλαστ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄλλόκοτος.

Κατὰ τρόπον παράδοξον, ἀσυνήθη.

ἄλλόκοτος ἐπίθ. λόγ. σῆνθ. ἄλλόκουντος βόρ.
ιδιώμ. ἄλλέκατους Λέσβ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἄλλόκοτος.

1) Παράδοξος, ἀσυνήθης, ἐπὶ ἐμψύχων καὶ ἀψύχων
σῆνθ. : Ἀλλόκοτος ἄνθρωπος. Ἀλλόκοτη γυναῖκα. Ἀλλό-
κοτα πράγματα. Συνών. ἄλλοτινός 1 γ, ἄλλόφυλος 2 δ,
παράξενος, περίεργος. 2) Ὁ ἔχων μέγα μὲν,
ἀλλ' ἄχαρι σῶμα Λέσβ. Πβ. ἀγλαδάρα, ἀλόγα 2,
ἀλογάρα. 3) Ὁ κακὸς τρόπος ἔχων, κακότροπος Ἦπ.

ἄλλοκρατῶ Πελοπν. (Βούρβουρ.)

Ἐκ τῆς ἀορίστου ἄντων. ἄλλος καὶ τοῦ ρ. κρατῶ.

Μεταβαίνω εἰς ἄλλον τόπον, ἀποδημῶ : Πῆραν τὰ μά-
τια τους καὶ ἄλλοκράτησαν. Συνών. ξενιτεύω.

ἄλλο-λίγο ἐπίρρ. Κρήτ. ἄλλολίγο Κρήτ.

Ἐκ τῆς ἀορίστου ἄντων. ἄλλος καὶ τοῦ ἐπιθ. λίγος.

Παρ' ὀλίγον, σχεδόν : Ἀλλολίγο νὰ πέσω - νὰ σκοτωθῶ.

ἄλ-λομαι Κύπρ. ἔλ-λομαι Κύπρ. γέλ-λομαι Κύπρ.

Τὸ ἀρχ. ἄλλομαι.

Πάλλομαι, συνήθως ἐπὶ τοῦ παλμοῦ τῶν ὀφθαλμῶν
καὶ τῶν ἀναπάλσεων τοῦ κρέατος νεοσφαγοῦς ζώου :
Ἀλ-λεται τ' ἄμ-μάτιν μου τῷ 'εν-νὰ δῶ ξένον (πβ. μεταγν.
παρὰ Θεοκρίτ. 3,37 «ἄλλεται ὀφθαλμός μευ ὁ δεξιός,
ἀρά γ' ἰδῆσῶ | αὐτάν;») Ἀε τὸ κρεῖας εἶντα λοῆς ἔλ-λεται!
(ἄε = ἰδέ).

ἄλλομεγαλύτερος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἄλλουμγαλύτιρους
Στερελλ. (Λεπεν.)

Ἐκ τῆς ἀορίστου ἄντων. ἄλλος καὶ τοῦ συγκριτικοῦ
ἐπιθ. μεγαλύτερος. Διὰ τὴν σύνθεσιν πβ. καὶ ἄλλοκα-
λύτερος, ἄλλομικρότερος, ἄλλοχειρότερος.

Πλέον μεγαλύτερος : Ἐκονψι τὸν ἄλλουμγαλύτιρου
δέδρον. Εἶνι τοῦ ἄλλουμγαλύτιρου σπίτ'. Ἀντίθ. ἄλλομι-
κρότερος.

ἄλλομερξά ἡ, Θήρ.

Ἐκ τῆς ἀορίστου ἄντων. ἄλλος καὶ τοῦ οὐσ. μερξά.

Ὑποχώρησις ἐκ τῆς ὁδοῦ πρὸς διάβασιν ἄλλου :
Φρ. Κάνω ἄλλομερξά (ὑποχωρῶ).

ἄλλομιαν ἐπίρρ. Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Σάντ. Σα-
ράχ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ.) ἄλλομία Πόντ.(Ὁφ.) ἄλλαμιά
Καππ. (Τελμ.) ἀλλάγμα Καππ. (Φλογ.) ἀλλαγμα Καππ.
(Ποτάμ. Σινασσ.) ἀλλημιάς Καππ. (Οὐλαγ. Σιλ.) ἀλλα-
μιάς Καππ. (Σινασσ.) ἀλλαγιμιάς Καππ. (Ἀνακ. Ἀραβάν.)
ἀλλαγτιμιάς Καππ. (Σιλ.) ἀλλαγιμιάς Καππ. (Σινασσ.) ἀλλαί-
γνας Καππ. (Σινασσ.)

Ἐκ τῆς ἀορίστου ἄντων. ἄλλος καὶ τοῦ θηλ. ἀριθμ.
μίας.

